

200705769/1.

Datum uitspraak: 29 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/33746 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Roermond, van 12 juli 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 juni 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 12 juli 2007, verzonden op 18 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

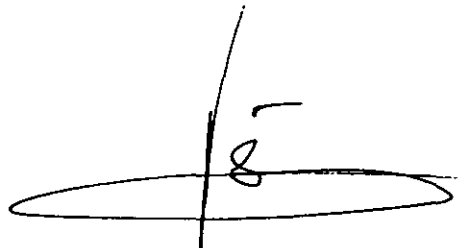
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 november 2007

284-555.

Verzonden: 29 november 2007

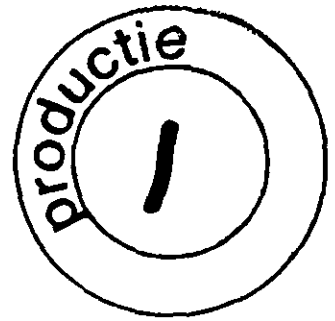
Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
ZITTINGHOUDENDE TE ROERMOND

Enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
Vreemdelingenkamer

Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb).

Proc.nr. : AWB 06/33746

Inzake : eiser,
gemachtigde mr. L.C.J. Sars, advocaat te Helmond,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Op 13 mei 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Bij brief van 21 april 2005 heeft verweerder zijn voornemen om de aanvraag af te wijzen aan eiser kenbaar gemaakt. Bij brief van 1 juni 2005 heeft eiser zijn zienswijze op het voornoemde voornemen uitgebracht.

Bij besluit van 20 juni 2006 heeft verweerder conform het in de brief van 21 april 2005 vervatte voornemen, de aanvraag van eiser afgewezen. Tegen dit besluit heeft eiser op 11 juli 2006 beroep ingesteld.

De gronden van het beroep zijn bij brief van 9 augustus 2006 ingediend.

Verweerder heeft naar aanleiding van het beroep de op de zaak betrekking hebbende stukken en een kort verweer ingezonden.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 17 november 2006, alwaar eiser is verschenen, bijgestaan door mr. A.M.J.C. Janssen, waarnemer van eisers gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. D.B. Deckers. Als tolk was ter zitting aanwezig R. Conteh.

II. OVERWEGINGEN

Eiser, geboren op [] en van Sierra Leoneanse nationaliteit, heeft op 27 april 2001 een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Bij besluit van 16 november 2001 heeft verweerder eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, met ingang van 1 juni 2001 en geldig tot 1 juni 2004.

Op 13 mei 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000. Bij voornemen van 21 april 2005 heeft verweerder het voornemen kenbaar gemaakt om deze aanvraag af te wijzen. Van de hem geboden gelegenheid zijn zienswijze naar aanleiding van dit voornemen kenbaar te maken, heeft eiser bij schrijven van 1 juni 2005 gebruik gemaakt. Na eiser op 22 september 2005 nader te hebben doen horen, heeft verweerder bij het thans bestreden besluit van 20 juni 2006 conform het voornemen beslist en eisers aanvraag afgewezen op grond van artikel 34 in samenhang met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, aangezien de grond voor verlening bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000 is komen te vervallen.

Tegen dit besluit heeft eiser op 11 juli 2006 beroep ingesteld.

De rechtbank overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000, zoals dat artikel luidde tot 1 september 2004, kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 voordoet.

In artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 is bepaald dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 is komen te vervallen.

Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 28 maart 2002 (JV 2002/ 153) overweegt de rechtbank vervolgens dat het besluit, waarbij de vreemdeling een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000 is verleend, niet in rechte onaantastbaar wordt, voor zover daarin ligt besloten dat geen aanspraak bestaat op een verblijfsvergunning uit hoofde van de gronden a tot en met c van het eerste lid van artikel 29 van de Vw 2000. Gelet

hierop had eiser hangende de geldigheidsduur van de hem verleende verblijfsvergunning geen belang bij het instellen van beroep tegen het daaraan ten grondslag liggende besluit. Dit belang is herleefd met het voornemen van verweerder om aan eiser geen verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen, omdat de grond voor verlening, zoals bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, is komen te ontvallen, nu bij besluit van 12 november 2002 het categoriale beschermingsbeleid ten aanzien van ~~vreemdelingen van Sierra Leone~~ is beëindigd. Verweerder heeft dan ook terecht in het thans bestreden besluit zowel ex tunc als ex nunc getoetst of eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29 van de Vw 2000.

De rechtbank stelt vooreerst vast dat eiser in beroep niet heeft bestreden dat verweerder heeft kunnen besluiten tot afschaffing van het categoriaal beschermingsbeleid voor Sierra Leone. In het verlengde daarvan is evenmin bestreden dat verweerder heeft besloten de aanvraag van eiser tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd af te wijzen op grond van het bepaalde in artikel 34, juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

Eiser stelt zich evenwel, zo begrijpt de rechtbank eisers grief, op het standpunt dat hij desondanks in het bezit van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd dient te worden gesteld nu hij reeds drie jaren in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. De rechtbank vat deze grief op als een beroep op het vertrouwensbeginsel en overweegt dienaangaande als volgt.

De enkele omstandigheid dat verweerder geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om op grond van voornoemd gewijzigd beleid de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in te trekken, brengt naar het oordeel van de rechtbank niet met zich dat bij eiser het rechtens te beschermen vertrouwen is ontstaan dat een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd aan hem zou worden verleend na afloop van de geldigheidsduur van de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Daartoe heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat de afschaffing van voornoemd categoriaal beschermingsbeleid algemeen is bekend gemaakt als bedoeld in artikel 3:42 van de Awb - het op de afschaffing betrekking hebbende Wijzigingsbesluit vreemdelingencirculaire is gepubliceerd in de Staatscourant van 8 november 2002 -, zodat eiser wist of kon weten dat de mogelijkheid bestond dat de verleende verblijfsvergunning op enig moment zou worden ingetrokken dan wel dat een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd niet zou worden ingewilligd, daar de grond voor verlening is komen te vervallen. Inherent aan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd is verder dat die slechts voor een bepaalde tijd wordt verleend en na afloop van die (bepaalde) tijd opnieuw beslist zal moeten worden, indien alsdan bijvoorbeeld een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd wordt aangevraagd.

Het vorenstaande doet de rechtbank concluderen dat het beroep van eiser op het vertrouwensbeginsel niet slaagt.

Inzake eisers grieven tegen verweerders weigering eiser geen verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op een van de gronden als bedoeld in

artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000 te verlenen, overweegt de rechtbank vervolgens als volgt.

Beoordeling aan de hand van de situatie ten tijde van de verleende vergunning.

Eiser heeft aan zijn aanvraag om toelating als vluchteling het volgende ten grondslag gelegd.

Eiser is evenals zijn ouders in december belaagd door de rebellen van de Revolutionary United Front (RUF). Hij is toen samen met zijn ouders naar de bossen gevlucht alwaar zich vele burgers hadden verscholen. In maart 1999 hebben de rebellen hen aldaar gevonden. Eiser en zijn moeder zijn gevlucht naar de andere zijde van het bos, maar eiser is ook daar weer gevonden door de rebellen. Toen de rebellen van de RUF bezig waren hem te mishandelen, is zijn moeder uit haar schuilplaats gekomen en heeft het voor hem opgenomen. De rebellen hebben haar daarop voor de ogen van eiser vermoord. Eiser was dusdanig mishandeld dat hij er voor dood lag. Toen de rebellen waren vertrokken, is eiser na enige tijd op zoek gegaan naar zijn vader. Hij heeft echter alleen de bebloede kleren van zijn vader gevonden. Daarop is eiser verder gevlucht. Hij is onderweg door mensen opgevangen, die hem gedurende een jaar hebben verzorgd. Na dat jaar was hij hersteld en is hij teruggekeerd naar zijn ouderlijk huis om te zien of zijn vader nog in leven was. Bij aankomst aldaar is hem gebleken dat het huis was ingenomen door de rebellen en is hij door deze gearresteerd en meegenomen om voor hen te werken. Hij heeft er verschillende werkzaamheden uitgevoerd, zoals het delven van diamanten, koken, schoonmaken, voedsel zoeken en het dragen van bij de bevolking gestolen goederen. Daarbij hebben leden van de Sierraleoonse bevolking hem gezien. Toen eiser met de rebellen weer eens op voedselzoektocht was, zijn de rebellen in een hinderlaag van een andere, eiser onbekende, groepering gelopen. Tijdens de gevechten die daarop ontstonden, is het eiser gelukt aan de rebellen te ontsnappen. Eiser is uiteindelijk met hulp van een derde als verstekeling aan boord van een schip zijn land van herkomst ontvlucht.

Verweerder heeft zich op grond van artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 op het standpunt gesteld dat in het asielrelaas van eiser geen grond is gelegen om hem in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel op een van de andere gronden (dan de d-grond) van artikel 29 van de Vw 2000.

De rechtbank overweegt als volgt.

Voor zover hier van belang luidt artikel 29 van de Vw 2000:

"1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn

vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst; (..)."

Voor zover hier van belang luidt artikel 1 van de Vw 2000:

"In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

(..)

k. Vluchtelingenverdrag: het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb.1954, 88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb.1967, 76);

l. Verdragsvluchteling: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn; (..)."

Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

De rechtbank stelt vervolgens voorop dat de algehele situatie in Sierra Leone niet zodanig is dat vreemdelingen die afkomstig zijn uit dat land zonder meer als vluchteling zijn aan te merken. Derhalve dient eiser aannemelijk te maken dat er hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan die vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten een rechtsgrond voor verlening vormen.

Op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek of de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel kan worden afgewezen mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Zoals blijkt uit onderdeel C1/5.8 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) moet het toerekenbaar ontbreken van documenten altijd in de context van het totale feitencomplex worden beschouwd. Daarbij tast het toerekenbaar ontbreken van documenten de geloofwaardigheid van het asielrelaas aan. Indien de vreemdeling desondanks meent dat hij bescherming behoeft, wordt van hem een grotere inspanning verwacht om de noodzaak hiertoe aannemelijk te maken. Zoals blijkt uit onderdeel C1/5.8.3 van de Vc 2000 is voor de beoordeling van de asielaanvraag onderbouwing van de volgende elementen van belang: de identiteit, de nationaliteit, de reisroute en het asielrelaas van de vreemdeling. Wanneer is vastgesteld dat ten aanzien van één of meer van de vier elementen documenten ontbreken, wordt onderzocht of het aannemelijk is dat het ontbreken van documenten niet aan de vreemdeling is toe te rekenen.

Documenten die de reisroute onderbouwen zijn volgens onderdeel C1/5.8.3 van de Vc 2000 in de eerste plaats de reisdocumenten waarvan de vreemdeling zich heeft bediend tijdens de reis naar Nederland. In de tweede plaats kan de reisroute worden onderbouwd met alle andere documenten en bescheiden op grond waarvan kan worden vastgesteld welke reisroute de vreemdeling heeft gevolgd. In het geval dat een vreemdeling geen documenten inzake de reisroute heeft overgelegd maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten een consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaring aflegt, geeft hij blijk van de wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder eiser in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft kunnen tegenwerpen en overweegt daartoe als volgt.

De door eiser verstrekt reisinformatie, heeft verweerder naar dezerzijds oordeel onvoldoende inzichtelijk mogen achten. Daartoe heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat eiser niets heeft kunnen vertellen over de plek waarop hij aan en van boord van het schip is gegaan en ook geen andere, enigszins gedetailleerde, informatie over het schip heeft kunnen verstrekken. Eisers verklaring dat hij ten gevolge van de wederwaardigheden niet in staat is geweest om dergelijke zaken in zich op te nemen, heeft verweerder als een niet afdoende verklaring kunnen aanmerken voor het gegeven dat eiser niet in staat is gebleken om gedetailleerde, coherent en verifieerbare verklaringen af te geven omtrent zijn reisroute en eenvoudige zaken zoals de naam van het schip, onder welke vlag het schip voer en wat het schip vervoerde.

Nu zich de omstandigheid voordoet als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 mogen ingevolge artikel 31, van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van totstandkoming van die bepaling en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, alsmede vaste jurisprudentie op dit punt, in het relaas van eiser om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan ook een positieve overtuigingskracht uitgaan.

De door eiser aan zijn asielaanvraag ten grondslag gelegde feiten zijn door verweerder niet in twijfel getrokken. Verweerder heeft zich, zoals blijkt uit het besluit en het verhandelde ter zitting, evenwel op het standpunt gesteld dat het de door eiser aan die feiten ontleende vermoedens realiteitszin ontberen.

Uit de uitspraak van de Afdeling van 21 augustus 2003 (JV 2003/448) blijkt dat de Afdeling van oordeel is dat de interpretatie van de door de vreemdeling afgelegde verklaringen, evenals de beoordeling van de door de vreemdeling gestelde feiten in de eerste plaats behoort tot de verantwoordelijkheid van verweerder en dat de wijze waarop die verklaringen door verweerder zijn opgevat door de rechtbank terughoudend dient te worden getoetst. Voorts is de Afdeling van oordeel (uitspraak van 12 februari 2004, JV 2004/140) dat, naast de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling naar voren gebrachte feiten, ook de beoordeling van de positieve overtuigingskracht van het asielrelaas, daaronder begrepen het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan de feiten ontleende vermoedens, primair behoort tot de

verantwoordelijkheid van verweerder. Ook in zoverre dient de rechtbank het oordeel van verweerder terughoudend te toetsen en niet haar eigen oordeel in de plaats te stellen van dat van verweerder.

Naar dezerzijds oordeel heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt gesteld dat eiser zijn conclusies dat hij heeft te vrezen voor de autoriteiten, omdat hij door hen zal worden aangemerkt als een rebel van de RUF, enkel heeft gebaseerd op eigen vermoedens zonder deze vermoedens te concretiseren en te onderbouwen. Hierbij heeft verweerder van belang mogen achten dat eiser gebruik had kunnen maken van een amnestieregeling die sinds het Akkoord van Lomé van 7 juli 1999 van kracht is. Eisers stelling dat deze amnestieregeling voor veel verzet heeft gezorgd, de internationale gemeenschap (met name Nederland) grote problemen had met de algehele amnestie en dat het niet zeker is of personen als eiser hiervan gebruik (hadden) kunnen maken, heeft verweerder eveneens als vermoedens kunnen aanmerken nu deze stelling niet nader is onderbouwd dan wel geconcretiseerd. Immers, uit eisers asielrelaas blijkt dat eiser enkel marginale en huishoudelijke werkzaamheden heeft uitgevoerd, niet heeft deelgenomen aan gevechtshandelingen en evenmin aanstichter is geweest van mensenrechtenschendingen, zodat hij voldoet aan de voorwaarden van de amnestieregeling.

De rechtbank is evenzo van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft gesteld dat eisers vrees voor vervolging van de zijde van de burgers vanwege zijn activiteiten bij de rebellen het benodigde realiteitsgehalte ontbeert. Eisers stelling in beroep dat uit het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van juli 2002 blijkt dat vele ex-rebellen en ontvoerders zich gestigmatiseerd voelen en veelal niet door de bevolking worden geaccepteerd, heeft verweerder niet tot een ander oordeel hoeven leiden. Niet alleen blijkt hieruit niet dat deze personen zodanig worden gediscrimineerd dat hun leven onhoudbaar wordt, maar hieruit blijkt ook niet uit dat - zoals verweerder in zijn voornemen, dat in het bestreden besluit als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd, heeft overwogen - dat de autoriteiten van Sierra Leone geen bescherming kunnen of willen bieden tegen dergelijke discriminatoire uitingen.

Het voorgaande leidt tot het oordeel dat verweerder eiser op goede gronden niet als vluchteling in de zin van het Verdrag heeft aangemerkt en eiser derhalve een verblijfsvergunning asiel op de grond als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 heeft kunnen weigeren.

Zoals blijkt uit de Memorie van Toelichting (TK 1998-1999, 26 732, nr.3 p.37-38) wordt een verblijfsvergunning verleend op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 genoemde grond ingeval de terugkeer van de vreemdeling in strijd zou komen met verplichtingen uit internationale verdragen op het gebied van de rechten van de mens waaronder artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing (Anti-Folterverdrag) en artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR).

Ingevolge de genoemde artikelen dient te worden beoordeeld of aannemelijk is dat betrokkene bij uitzetting een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Onder verwijzing naar hetgeen de rechtbank heeft overwogen met betrekking tot het beroep op vluchtelingenschap is niet aannemelijk dat gedwongen terugkeer van eiser strijd oplevert met bovengenoemde artikelen, terwijl eisers verklaringen ook overigens geen concrete aanknopingspunten bieden voor het oordeel dat nu juist hij te vrezen heeft voor een behandeling in bovenbedoelde zin.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat het besluit om eiser niet in aanmerking te brengen voor een vergunning tot verblijf op grond van artikel 29, aanhef en onder b, van de Vw 2000, rechtens stand kan houden.

Ten aanzien van de aanspraak van eiser op een vergunning op de individuele verleningsgrond als neergelegd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, wordt het volgende overwogen. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, worden verleend aan de vreemdeling, van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst. Zoals blijkt uit de door verweerder in onderdeel C1/4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) uitgewerkte beleidsruimte is hierbij in de eerste plaats gedacht aan de situatie dat de vreemdeling getraumatiseerd is. Waar er wordt gesproken van traumata of traumatische ervaring, wordt bedoeld op gebeurtenissen die tot de veronderstelling leiden dat deze psychische schade berokkenen. De traumatische ervaringen kunnen slechts onder het traumatabeleid vallen indien ze zijn veroorzaakt van overheidswege of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat is of bereid is afdoende bescherming te bieden. Voorts is daarbij van belang dat, indien de vreemdeling eerst ná zes maanden na de traumatische gebeurtenis zijn land van herkomst heeft verlaten, verweerder in beginsel ervan uitgaat dat deze traumatische gebeurtenis niet de aanleiding is geweest om het land van herkomst te verlaten.

Niet in geschil is dat eisers wederwaardigheden in Sierra Leone vallen onder de limitatieve opsomming van het traumatabeleid en dat het net niet uitgesloten te achten is dat deze wederwaardigheden voor eiser een traumatiserend karakter hebben. De rechtbank ziet zich dan ook voor de beantwoording van de vraag gesteld of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser zijn land van herkomst niet vanwege de traumatische gebeurtenissen heeft verlaten. De rechtbank beantwoordt deze vraag bevestigend, daar eiser eerst na twee jaren zijn land van herkomst heeft verlaten en aldus niet voldoet aan het vereiste zoals in het traumatabeleid is gesteld. Eisers verklaring dat hij het eerste jaar te ziek was om zijn land van herkomst te kunnen verlaten en vervolgens door de rebellen is gevangen genomen en zodoende niet heeft kunnen vertrekken, heeft verweerder als een niet afdoende verklaring mogen beschouwen. Eiser heeft immers - zo blijkt uit zijn asielrelaas - ervoor gekozen om na zijn herstel terug te keren naar zijn ouderlijk huis en niet om zijn land van herkomst te verlaten. Vervolgens is hij eerst gearresteerde door de rebellen.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat het besluit om eiser niet in aanmerking te brengen voor een vergunning tot verblijf op grond van artikel 29, aanhef en onder c, van de Vw 2000, rechtens stand kan houden.

Beoordeling aan de hand van de huidige situatie.

De huidige situatie in Sierra Leone kan niet leiden tot een andere beoordeling en andere conclusies dan hiervoor zijn weergegeven, nu, zoals hiervoor reeds is aangegeven, verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers vrees voor vervolging van de zijde van de autoriteiten dan wel de burgers uitsluitend gebaseerd heeft op vermoeden en niet heeft geconcretiseerd dan wel nader onderbouwd.

Mutate mutandis geldt dit tevens voor zover eiser zich erop beroept dat de door hem aangevoerde omstandigheden in samenhang met de huidige situatie aanleiding zouden moeten zijn om hem een verblijfsvergunning op de - kort gezegd - b-grond te verlenen.

Ter zake eisers beroep op de c-grond in het kader van het traumatabeleid verwijst de rechtbank naar de hiervoor staande overwegingen dienaangaande.

Voorts overweegt de rechtbank inzake eisers beroep op de c-grond in het kader van het voorhanden zijn van klemmende redenen van humanitaire aard nog als volgt. In de door eiser in het gehoor van 22 september 2005 naar voren gebrachte omstandigheden dat hij de Nederlandse taal heeft geleerd, hier een opleiding heeft gevolgd en in Nederland wil werken, ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat verweerder eiser niet in redelijkheid een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 heeft kunnen weigeren. Zo met de naar voren gebrachte omstandigheden al sprake is van klemmende redenen van humanitaire aard, leiden klemmende redenen van humanitaire aard die na het vertrek uit het land van herkomst zijn ontstaan, immers niet tot verlening van een verblijfsvergunning op de 'c-grond', zoals blijkt uit beleidsonderdeel C1/4 van de Vc 2000

Gelet op voorgaande overwegingen dient het beroep van eiser dan ook ongegrond te worden verklaard.

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

Mitsdien wordt beslist als volgt.

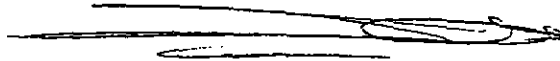
III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. V.P. van Deventer in tegenwoordigheid van mr. S.A.H.M. Sneevliet als griffier en in het openbaar uitgesproken op 12 juli 2007.

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier,

verzonden op: 18 JULI 2007

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

Mr. G.C.G. Raymakers

Mr. L.C.J. Sars

Mw. Mr. A.M.J.C. Janssen

Mw. Mr. N.M.J. Schepens

Mr. R.P.V.W. Willems

BRAAKMAN ADVOCATEN

1

Mierloseweg 5
5707 AA HELMOND
T: (0492) 54 44 15
F: (0492) 52 77 85
www.braakmanadvocaten.nl

Raad van State
Afd. Bestuursrechtspraak / hoger beroep
vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
14 AUG 2007	
ZAACNR.	200705769-1
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Nr.: 35078 LJ/YR
Inzake: /Hoger beroep
Uw ref.:

Helmond, 13 augustus 2007

Hoger beroep beslissing
Rechtbank Den Haag (Roermond)
d.d. 12 juli 2007
zaaknummer: 06/33746

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op , van Sierra Leone nationaliteit, wonende te
te dezer zake woonplaats kiezende te Helmond
aan de Mierloseweg no. 5, ten kantore van de advocaat en procureur Mw. Mr. A.M.J.C.
Janssen, die hierbij verklaart te dezer zake door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd
om namens hem dit hoger beroepschrift in te dienen en te ondertekenen;

Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van de Rechtbank s-Gravenhage
zittinghoudende te Roermond d.d. 12 juli ll., zaaknummer 06/33746, waarbij het beroepschrift
van appellant ongegrond werd verklaard. Van de beschikking waarvan hoger beroep wordt
als **productie 1** een afschrift overgelegd.

Algemeen:

Appellant is, afgezien van zijn persoonlijk belang bij dit hoger beroepschrift van mening dat,
de grieven hiervan rechtsvragen aan de orde stellen die in het belang van de rechtseenheid,
de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven,
en derhalve de aangevoerde grieven tot vernietiging van de aangevallen uitspraak behoren
te leiden.

Appellant verwijst daartoe tevens naar hetgeen door of namens hem in vorige instanties is verklaard en aangevoerd, waarvan de inhoud als hier woordelijk herhaald en ingelast dient te worden beschouwd, en behoudt zich het recht voor om de gronden van dit hoger beroep in een later stadium nog nader aan te vullen.

Appellant wenst de navolgende grieven naar voren te brengen.

Grief 1:

Ten onrechte overweegt de rechtbank (op pagina 6, 3^e alinea) het volgende:

“De door eiser verstrekt reisinformatie, heeft verweerder naar dezerzijds oordeel onvoldoende inzichtelijk mogen achten. Daartoe heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat eiser niets heeft kunnen vertellen over de plek waarop hij aan en van boord van het schip is gegaan en ook geen andere, enigszins gedetailleerde, informatie over het schip heeft kunnen verstrekken. Eisers verklaring dat hij ten gevolge van de wederwaardigheden niet in staat is geweest om dergelijke zaken in zich op te nemen, heeft verweerder als een niet afdoende verklaring kunnen aanmerken voor het gegeven dat eiser niet in staat is gebleken om gedetailleerde, coherent en verifieerbare verklaringen af te geven omtrent zijn reisroute en eenvoudige zaken zoals de naam van het schip, onder welke vlag het schip voer en wat het schip vervoerde”.

Toelichting:

Immers,

- De rechtbank alsook de Minister hebben te gemakkelijk aangenomen dat appellant over reisdocumenten had kunnen beschikken en gedetailleerder had moeten kunnen verklaren omtrent de afgelegde reisroute. Er is onvoldoende acht geslagen op de acute vluchtsituatie waarin appellant zich bevond en de wijze waarop appellant is gereisd, namelijk als verstekeling op een schip. In beroep is door en namens appellant uitvoerig ingegaan op de wijze waarop hij is gereisd en de reden waarom hij niet beschikt over documenten of gedetailleerder kan verklaren over de reisroute. Aan deze argumentatie wordt ten onrechte volledig voorbijgegaan door de Minister en de rechtbank.
- Het is, ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 Awb, de taak van de rechtbank om, behalve wat zij ambtshalve heeft te onderzoeken, het bestreden besluit, de motivering waarop dit berust daaronder begrepen, op rechtmatigheid te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde

beroepsgronden. De rechtbank is hierin naar de mening van appellant tekortgeschoten nu onvoldoende in is gegaan op de beroepsgronden.

Grief 2:

Ten onrechte overweegt de Rechtbank (op pagina 7, 2^e en 3^e alinea) het volgende:
"Naar dezerzijds oordeel heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt gesteld dat eiser zijn conclusies dat hij heeft te vrezen voor de autoriteiten, omdat hij door hen zal worden aangemerkt als een rebel van de RUF, enkel heeft gebaseerd op eigen vermoedens zonder deze vermoedens te concretiseren en te onderbouwen. Hierbij heeft verweerder van belang mogen achten dat eiser gebruik had kunnen maken van een amnestieregeling die sinds het Akkoord van Lomé van 7 juli 1999 van kracht is. Eisers stelling dat deze amnestieregeling voor veel verzet heeft gezorgd, de internationale gemeenschap (met name Nederland) grote problemen had met de algehele amnestie en dat het niet zeker is of personen als eiser hiervan gebruik (hadden) kunnen maken, heeft verweerder eveneens als vermoedens kunnen aanmerken nu deze stelling niet nader is onderbouwd dan wel geconcretiseerd. Immers, uit eisers asielrelaas blijkt dat eiser enkel marginale en huishoudelijke werkzaamheden heeft uitgevoerd, niet heeft deelgenomen aan gevechtshandelingen en evenmin aanstichter is geweest van mensenrechtenschendingen, zodat hij voldoet aan de voorwaarden van de amnestieregeling".

"De rechtbank is evenzo van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft gesteld dat eisers vrees voor vervolging van de zijde van de burgers vanwege zijn activiteiten bij de rebellen het benodigde realiteitsgehalte ontbeert. Eisers stelling in beroep dat uit het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van juli 2002 blijkt dat vele ex-rebellen en ontvoerders zich gestigmatiseerd voelen en veelal niet door de bevolking worden geaccepteerd, heeft verweerder niet tot een ander oordeel hoeven leiden. Niet alleen blijkt hieruit niet dat deze personen zodanig worden gediscrimineerd dat hun leven onhoudbaar wordt, maar hieruit blijkt ook niet uit dat - zoals verweerder in zijn voornemen, dat in het bestreden besluit als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd, heeft overwogen - dat de autoriteiten van Sierra Leone geen bescherming kunnen of willen bieden tegen dergelijke discriminatoire uitingen."

Toelichting:

Immers,

- De beoordeling van het realiteitsgehalte van de door appellant met betrekking tot de feiten geuite vermoedens behoort weliswaar tot de primaire verantwoordelijkheid van de Minister en de rechtbank dient in zoverre in diens oordeel terughoudend te toetsen, dit laat echter onverlet dat de besluitvorming moet voldoen aan de eisen van met name zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt. De rechtbank dient de besluitvorming daaraan te toetsen.
- Indien een vreemdeling niet in staat is zijn asielrelaas met bewijsmateriaal te staven, kan hij ter onderbouwing van de geloofwaardigheid daarvan veelal slechts terugvallen op eigen vermoedens en door hem weergegeven verklaringen van derden, welke derden veelal niet als objectieve bron kunnen worden aangemerkt. Het is dan dus van belang dat het realiteitsgehalte goed wordt beoordeeld en getoetst.

De Minister heeft onvoldoende het realiteitsgehalte van de geuite vermoedens en verklaringen beoordeeld in het licht van de overige verklaringen van appellant en van al datgene dat over de situatie in het land van herkomst bekend is. Dit had de rechtbank dienen op te merken. Bovendien is voor een terughoudende toetst geen plaats indien de gestele feiten geloofwaardig zijn. De door appellant aan zijn asielaanvraag ten grondslag gelegde feiten zijn door de Minister niet in twijfel getrokken, zo heeft de rechtbank geoordeeld op pagina 6 van de bestreden beschikking.

Appellant merkt hierbij op:

1. Dat hij van oordeel is dat zijn beroepschrift ten onrechte door de Rechtbank ongegrond is verklaard;
2. Dat hij Uw College (Afdeling) hierbij verzoekt het hoger beroepschrift, alsook het beroepschrift, gegrond te verklaren onder vernietiging van de bestreden beslissing van de Rechtbank d.d. 12 juli 2007 (AWB 06/33746), en alsnog te bepalen dat appellant wordt toegelaten op de gronden als verzocht en in vorige instanties aangevoerd, althans verweerder danwel de Rechtbank op te dragen (zulks) te beslissen met inachtneming van de uitspraak van Uw College;

3. Dat hij U hierbij verzoekt verweerder te veroordelen in de kosten van dit geding, waaronder begrepen het salaris van de gemachtigde van appellant.

Namens

Mr. L.C.J. Sars,
bepaaldelijk gevolmachtigde

